

EL DIA QUE VAIG APRENDREA VOLAR

Fe Fernàndez / Llibreria L'Espolsada

Una de les primeres presentacions que vaig fer a l'Espolsada va ser la de *Postal de Copacabana*, gràcies a l'amic Màrius Serra que me la va recomanar i després presentar... A partir d'aquella vetllada es van establir una sèrie de connexions literàries i màgiques entre la Maria Bohigas, en Màrius Serra, en Jordi Puntí, l'Stefanie Kremser i l'Espolsada, d'una manera o altra no han deixat de venir a la llibreria com autors, presentadors, editors... l'Steffi és qui no havia tornat, s'havia mantingut en un segon pla escrivint i dibuixant.

I ara ho fa amb el llibre *El dia que vaig aprendre a volar* i ho fa per la porta gran amb una novel·la preciosa, amb una veu molt potent i que ha vingut per quedar-se. Parlar de l'origen de l'autora és necessari per entendre l'imaginari d'El dia que vaig aprendre a volar, Kremser és filla de pare bolivià i mare alemanya, crescuda a Brasil i viatgera incansable, i malgrat no ser una novel·la autobiogràfica aquests trets multiculturals són ben presents a la seva obra.

Diria que és de les novel·les amb una arrancada més potent de les que recordo, des de la pàgina 1 la veu de la Luisa, la nena protagonista, et sedueix, t'atrapa i no et deixa fins al final. La primera part del llibre se centra en el naixement accidentat de la Luisa, que només néixer ja vola, l'Aza, la mare afrobrasileira d'origen alemany, s'esfuma de l'hospital i en Paul, un jove estudiant de biologia, es converteix en pare solter. En Fergus un jugador de rugbi que és a Munic per amor esdevé una figura cabdal a la vida de la petita Luisa i d'en Paul.

La Lulu, com li diuen, creix en un pis d'estudiants companys del seu pare, que d'un dia per l'altre es converteixen en una família poc convencional i així, la Lulu s'acostuma a la companyia de la Irene i les seves galetes de maria, a les il·lustracions d'en Max i als braços d'en Fergus. De tant en tant rep la visita dels avis paterns que la voldrien més a prop. No és més tard que pren consciència que ella va tenir una mare que la va abandonar.

La segona part del llibre se centra en els avantpassats de l'Aza que provenien d'un poblet d'Alemanya i que van acabar aterrant en mig de la selva de Brasil on van reproduir un poble bavarès davant l'astorament de la població nadiua. I aquest episodi històric enmig del relat és fa del tot necessari per entrar a la tercera part en què en Paul i la Luisa viatgen fins a Brasil per intentar trobar el rastre de l'Aza.

Entre dosis de realisme màgic, de llegendes sobre els que van marxar a Brasil i mai van tornar i la tradició oral ens trobem un text que explica la realitat de les migracions, de la interculturalitat, de la llibertat individual i de la importància de les arrels. Una història dura perquè es produeix un abandó però plena de llum gràcies a la veu narrativa de la Luisa, innocent i alhora incisiva que ho observa tot sense jutjar. És una novel·la de pocs personatges

molt ben definits i traçats, amb quatre pinzellades ets capaç d'entendre'ls. M'agrada que la Steffi no ho tanqui tot i deixi llibertat al lector. La Lulu m'ha robat el cor però si hi ha un personatge que m'ha arribat a l'ànima és en Fergus, jugador de rugbi reconvertit en restaurador de mobles.

Tanco el llibre i penso en els protagonistes, voldria fer-los preguntes, voldria saber com està la Irene, voldria interrogar l'Aza i saber com està i per què... I a la Luisa i en Paul com els deu anar per Brasil, si és que s'hi han quedat... Diria que no hi haurà segona part i que ens haurem d'escriure mentalment la vida de tots ells.

Que bonic Steffi! M'ha encantat retrobar-te.

Traduït per Anna Punsoda

Editat per Edicions de 1984